

Chương thứ 19

KHÔI PHỤC VÕ CÔNG

Môn chủ ! Thuộc hạ chỉ tìm thấy thi thể võ vụn của Vũ Văn tam chuyên

sứ. Riêng tiểu tử thì như đã mất luôn cả xác.

Tiếng bầm báo làm cho Mạnh Đạt Nhân hồi tỉnh.

Và trong mơ hồ, Mạnh Đạt Nhân nghe thanh âm lạnh lạnh của mỹ phụ trung niên từng xuất hiện ở Tam Điệp Cốc vang lên :

- Vũ Văn gia bao đời nay vẫn nổi tiếng về thuật bố phòng cơ quan, hãy tiếp tục tìm cho kỳ thấy thi thể của tiểu tử mới thôi. Vì qua những gì tam trưởng lão thuật lại, tâm cơ của tiểu tử thật không thể xem thường. Có hay không có bí kíp Vạn Lưu không cần thiết, chỉ cần diệt được tiểu tử bốn môn chủ mới yên tâm.

Có tiếng người ngậm ngừng :

- Bao nhiêu đồ vật đồ nát đã được thuộc hạ dọn hết qua một bên, dưới địa huyết giờ chỉ là một nền đá liền thành khối, không lẽ thuộc hạ phải bới tung cả ngọn núi...

- Đồng tử chuyên sứ đừng quên những gì đã thề hứa với bốn môn chủ. Nếu không tận lực, chớ trách bốn môn chủ nuốt lời.

Tứ chuyên sứ họ Đồng kêu lên lo sợ.

- Môn chủ ! Nào phải thuộc hạ không tận lực. Chỉ vì đây là việc mà một mình thuộc hạ không thể đảm đương. Mong môn chủ minh xét, gọi thêm người giúp thuộc hạ.

- Hừ ! Ngươi tưởng ta không muốn thế sao ? Rất tiếc vẫn còn không ít người hoặc vì nghi ngờ ta hoặc vì nghe theo lời lung lạc của lão Hoàng nên cho đến giờ vẫn có thái độ kính nhi viễn chi đối với ta. Nhưng ngươi yên tâm, Không Gia Lập cũng sắp đưa hỏa dược đến. Nếu cần, chúng ta cứ cho nổ tung cả ngọn núi, thử xem phen này tiểu tử có còn may mắn như lần trước không.

Mạnh Đạt Nhân nếu nãy giờ vẫn còn phân nào mơ hồ, thì bây giờ do quá rúng động phải lai tỉnh hoàn toàn.

Và Mạnh Đạt Nhân vụt hiểu, vậy là bản thân lại thêm một lần nữa gặp may, chưa bị ngôi gia miếu đổ xuống đè nát, và cũng không chết dù đã rơi vào địa huyết. Có nghĩa là địa huyết được lập ra không phải để vùi lấp tất cả, trái lại ở dưới địa huyết lại có chỗ đào sinh. Cũng rất có thể lối đào sinh dưới địa huyết phải lên quan đến bức họa đồ Thái Cực có khắc trên bài vị được Mạnh Đạt Nhân phát hiện.

Nhớ đến chuyện này, Mạnh Đạt Nhân liền nhận ra trên tay vẫn còn cầm tấm bài vị.

Cùng một lúc với nhận thức này, Mạnh Đạt Nhân nghĩ cách để nhìn rõ tám bài vị trong một không gian hoàn toàn tối đen, tiếng khò khè của ai đó chợt vang đến tai Mạnh Đạt Nhân.

Không thể nghĩ đến ai khác ngoài Vũ Văn Kinh Nhượng, Mạnh Đạt Nhân dựa theo phương hướng phát ra tiếng thở để lần dò tìm đến :

- Vũ Văn thúc thúc ! Là thúc thúc đó ư ?

Mạnh Đạt Nhân không dám gọi lớn, vì nếu Mạnh Đạt Nhân từ chỗ này có thể nghe rõ âm thanh của người ở ngoài vang vào thì ngược lại ai cấm họ không thể nghe thanh âm từ trong vang trở ra ?

Có tiếng Vũ Văn Kinh Nhượng thì thào :

- Vẫn là người đó ư ? Chúng ta...

Dù đó chỉ là tiếng thều thào, thật sự thều thào nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn sợ người bên ngoài phát hiện, Mạnh Đạt Nhân dùng tay mò tìm môi miệng của lão Vũ Văn.

Ngay sau đó, Mạnh Đạt Nhân ghé miệng vào tai gã :

- Bọn họ vẫn đang tìm chúng ta, họ sẽ phát hiện ngay nếu chúng ta gây tiếng động dù nhỏ. Lão còn có ý niệm hãm hại vẫn bói ?

Đến lượt lão Vũ Văn thều thào vào tai Mạnh Đạt Nhân :

- Ta đâu ngờ kẻ có niên kỷ hãy còn nhỏ như ngươi lại có thể suy đoán mọi việc như thần. Khổng Gia Lập chính là kẻ thù của ta. Việc báo phục gia thù có lẽ ta sẽ không bao giờ còn cơ hội thực hiện.

- Vẫn bói sẽ báo thù thay lão nếu lão nghĩ được cách giúp hai ta ngay bây giờ thoát thân.

- Hà... ! Ngôi trang viện kia, ta từng đến, gia miếu Vũ Văn, ta từng nhìn, tuy nhiên ta cũng không ngờ ngay dưới ngôi gia miếu lại có cơ quan ẩn tàng. Ta nghĩ thật khó tìm cách đi khỏi nơi đây.

- Trong người lão có mang theo hỏa tập ?

- Có ! Ngươi cứ tùy tiện tìm lấy trong bọc áo của ta.

Trong lúc sờ tìm, Mạnh Đạt Nhân phát hiện hầu như toàn bộ tứ chi của lão Vũ Văn đều không còn dính vào thân lão nữa. Và đó là lời giải thích sao lúc này Mạnh Đạt Nhân nghe có lời bẩm báo rằng đã tìm thấy phần thi thể vỡ vụn của lão Vũ Văn, trong khi ngay lúc này lão vẫn còn thoi thóp ngay bên cạnh Mạnh Đạt Nhân.

Xoạch !

Do đã đoán biết lão Vũ Văn hiện như thế nào nên khi bật hỏa tập lên Mạnh Đạt Nhân không bị bất ngờ, cũng không bật kêu lên dù nhìn thấy thảm trạng đang lưu lại trên thân hình lão.

Mạnh Đạt Nhân chỉ đưa mắt nhìn quanh, sau đó soi hỏa tập vào tám bài vị đang cắm trên tay.

Phát hiện vật mà Mạnh Đạt Nhân đang cảm, lão Vũ Văn gượng hỏi :

- Ngươi tìm gì ở vật đó ?

Mạnh Đạt Nhân đáp :

- Phía dưới tấm bài vị có khắc một bức Thái Cực Đồ thu nhỏ. Và lúc này cơ quan bị phát động là do vãn bối làm cho tấm bài vị chuyển dời vị trí. Rất có thể từ đây vãn bối sẽ tìm được lối thoát thân.

- Có bức Thái Cực Đồ ư? Ra bấy lâu nay ta đã sơ xuất, không nhìn thấy vật đáng quan tâm này.

- Có rồi! Trên bức Thái Cực Đồ có một vết mảnh, cho biết chỗ phát động cơ quan ở dưới địa huyết này.

- Vậy thì tốt! Người cứ tùy tiện hành động!

Theo chỉ điểm của bức Thái Cực Đồ, Mạnh Đạt Nhân tìm thấy một mẩu đá nhỏ nằm lẫn vào nhiều mẩu đá lô nhô khác. Mạnh Đạt Nhân ấn vào.

Cạch!

Sau tiếng động khẽ, một bí môn từ từ khai mở, cho Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy ánh dương quang từ bên ngoài chiếu hắt vào.

Cùng với ánh sáng, Mạnh Đạt Nhân còn nhìn thấy một thạch bàn nhỏ, khuất lấp sau một tảng đá khá to.

Mạnh Đạt Nhân vội giải thích cho lão Vũ Văn hiểu:

- Hóa ra đây là nơi táng thân của lệnh tổ Vũ Văn Kinh Hào. Ngay cạnh di thể của lệnh tổ còn có một vật, tựa như hộp gỗ. Lão có muốn vãn bối đưa đến đó không?

Lão thều thào:

- Sinh mạng ta đang mỏng mảnh như tờ, ta e không chịu nổi bất kỳ sự dịch chuyển nào. Huống chi, vị tất người có đủ lực để nâng ta đi. Người đừng phí công vì ta.

Mạnh Đạt Nhân cũng hiểu như vậy. Do đó, sau một thoáng phân vân, Mạnh Đạt Nhân liền bước qua bí môn, tiến đến nơi có thạch bàn.

Trên thạch bàn, dù chỉ là một bộ cốt khô nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn trân trọng hành lễ, sau đó mới cầm lấy hộp gỗ.

Mở hộp gỗ ra xem, Mạnh Đạt Nhân lập tức quay lại chỗ lão Vũ Văn:

- Đây rồi! Đây là nguyên nhân khiến toàn gia Vũ Văn bị hủy diệt. Một nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô và một bức di thư của lệnh Tổ.

- Thiên Niên Hà Thủ Ô ư? Người hãy mau đưa cho ta xem nào.

Mạnh Đạt Nhân nghiêng hộp cho lão xem, sau đó nói vào tai lão:

- Thiên Niên Hà Thủ Ô, như vãn bối được biết, có công năng cải tử hoàn sinh. Nếu lão muốn, vãn bối sẽ cho lão dùng.

Dứt lời, Mạnh Đạt Nhân đặt ngay chiếc hộp lên người lão.

Lão Vũ Văn chột bảo, sau một thoáng thừ người:

- Người hãy giúp ta, di thư của lệnh tổ lưu lại di ngôn gì?

Mạnh Đạt Nhân thò tay vào hộp, lấy ra một mảnh hoa tiên.

Sau khi nhìn lướt qua, Mạnh Đạt Nhân thuật tóm tắt cho lão Vũ Văn nghe:

- Theo lệnh tổ lưu tự, giữa lệnh tổ và Đào Vi Hải ngoài việc đố kỵ nhau vì Thanh Thanh Tiên Tử, còn có hiềm khích vì nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô

này. Sau đó, khi đã tự tay hiến tặng cho Thanh Thanh Tiên Tử hết nửa nhánh, lệnh tở phát hiện Thanh Thanh Tiên Tử chỉ vì Thiên Niên Hà Thủ Ô nên mới vờ yêu lệnh tở. Nhận ra Thanh Thanh Tiên Tử có tâm địa không tốt, lệnh tở đã tự ý ly khai, quay về đây lập ra Vũ Văn trang viện. Trong di thư lệnh tở còn căn dặn, hậu nhân của Vũ Văn gia không được tự ý dùng Thiên Niên Hà Thủ Ô. Vì dương tính của thần dược sẽ làm cho toàn thân kinh mạch đứt đoạn, dẫn đến cái chết thê thảm.

Sau đó, Mạnh Đạt Nhân cố ý đưa di thư cho lão Vũ Văn xem :

- Vì sợ lão không đủ lực chi trì, vẫn bói đàn phải tóm tắt di ý của lệnh tở. Nếu lão không tin, có thể tự mắt xem.

Lão nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Người không cao hứng vì rất có thể nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô này sẽ rơi vào tay người ?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu :

- Vô công bất thụ lộc, đó là một, Hai nữa, do dương tính của dược vật là như vậy, vẫn bói dù có dùng, vị tất sẽ có kết quả tốt ? Thứ ba, vẫn bói xuất thân là người học chữ thánh hiền, hiểu rất rõ tài vật thường đi liền với tai ương. Chót nữa, lão đừng nghĩ ai cũng có bụng tham lam như lão Đào Vi Hải và Thanh Thanh Tiên Tử, nên...

Lão Vũ Văn vụt ngắt lời :

- Đủ rồi ! Có phải người đã hứa sẽ báo thù thay ta ?

- Vẫn bói có thể lập lại lần thứ hai.

- Tốt ! Người đáng được nhận lấy nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô này.

- Vẫn bói...

- Người chớ ngại. Do võ công người đã bị phế bỏ, dược tính của dược vật sẽ giúp người khôi phục võ công, có thể còn cao thâm hơn nếu người có tâm pháp thích hợp. Việc kinh mạch toàn thân bị đứt đoạn chỉ xảy ra cho người đã có nội công dương cương.

- Điều này thì...

- Hãy nghe đây ! Bây giờ sẽ đến lượt ta cũng chọn người như Hoàng trưởng lão đã chọn. Tín vật của ta hiện được cất giữ ngay bên trong ngọn hỏa tập người đang cầm. Còn nữa, có thể lão Hoàng đang gặp nguy hiểm...

Đúng lúc này, Mạnh Đạt Nhân nghe ở bên ngoài có tiếng lão Không Gia Lập vọng vào :

- Môn chủ ! Lão Hoàng đã được Bạch Quan Nhật và một nhân vật bí ẩn đánh tháo...

Mụ môn chủ vụt thét lên :

- Mau chôn hỏa dược, phá hủy toàn bộ nơi này, sau đó theo ta truy tìm bọn Bạch Quan Nhật.

Mạnh Đạt Nhân nghe đến đây cảm thấy kinh tâm, sợ không kịp thoát.

Lão Vũ Văn lên tiếng :

- Vậy là ổn rồi. Người đi đi ! Khi tìm thấy thi thể của ta, chúng sẽ nghĩ là người. Nhớ phong bế cơ quan lại như trước. Mau đi đi.

Mạnh Đạt Nhân bồi hồi :

- Tiên bối...

Lão phều phào :

- Đứng chân chừ nữa. Ta sẽ yên tâm nhắm mắt nếu biết chúng sẽ có ngày đền tội.

Mạnh Đạt Nhân vội cúi thấp đầu :

- Đã vậy, vĩnh biệt tiên bối. Vãn bối sẽ bắt chúng đền tội.

Mạnh Đạt Nhân bước qua bên kia bí môn và đóng chặt cơ quan.

Sau đó không lâu, nền đất dưới chân Mạnh Đạt Nhân rung chuyển mạnh. Hỏa dược đã phát động, hủy diệt toàn bộ những gì thuộc về Vũ Văn gia.

*

* *

Vút !

Một bóng người rời lại thêm một bóng người nữa nhanh nhẹn vượt mắt hút vào vùng núi hoang sơ.

Ngồi trên một tảng đá lớn, khá cao so với nền chân núi dưới kia, mục quang của Mạnh Đạt Nhân vô tình bắt gặp hình ảnh đó.

Và ngay khi nhìn thấy, do đang miên man suy nghĩ về mối liên quan giữa những tư thế kỳ dị của những thi thể không đầu với những dấu vết được lưu ở vách động tại Tam Điệp Cốc - mà lúc này Mạnh Đạt Nhân đã biết đó là những nét phác họa đại thể đặc trưng cho những chiêu thức võ học đã tuyệt truyền của các phái - nên Mạnh Đạt Nhân hầu như không hề để tâm đến việc xuất hiện chỉ trong thoáng chốc của hai bóng nhân ảnh.

Nhưng sau đó không lâu do hai bóng nhân ảnh nọ không những không chịu chạy xa khỏi chân núi, cả hai lại cứ lớn vờn, quanh đi quẩn lại, len qua từng tảng đá một, nên mục quang của Mạnh Đạt Nhân dù muốn hay không cũng bị hình bóng nhân ảnh nọ thu hút.

Điều này làm Mạnh Đạt Nhân khó chịu.

Phải ! Mạnh Đạt Nhân đã nhờ nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô để khôi phục võ công. Và mấy ngày qua, nhân cơ hội đang một mình lưu ngụ tại một nơi có thể xem là sơn cùng thủy tận, Mạnh Đạt Nhân vẫn đang toàn tâm toàn ý tự chiêm niệm đến thấu triệt những thứ được gọi là công phu đã thất truyền của các phái. Đây là việc đòi hỏi cần phải có sự yên tĩnh. Vậy mà giờ đây sự tĩnh tu của Mạnh Đạt Nhân đã bị hai bóng nhân ảnh nọ vô tình phá hỏng. Mạnh Đạt Nhân không thể không cảm thấy khó chịu.

Với tâm trạng này, Mạnh Đạt Nhân vội đưa mắt nhìn quanh, với ý định sẽ tìm một nơi nào khác yên tĩnh hơn. Nhưng ngay khi đưa ánh mắt nhìn,

Mạnh Đạt Nhân thở dài ngao ngán vì vừa nhớ đến toàn bộ địa hình nơi đây.

Từ khi chọn ngọn núi này làm nơi tạm thời lưu ngụ chẳng phải Mạnh Đạt Nhân đã bỏ công dò xét và tìm kỹ khắp nơi rồi sao? Mạnh Đạt Nhân đã tìm và cuối cùng đã có một nhận định, chỉ có nơi Mạnh Đạt Nhân đang ngồi là nơi có vị thế thích hợp nhất, phù hợp nhất cho việc tĩnh tu.

Do vậy, Mạnh Đạt Nhân không tìm nữa, chỉ vô ích mà thôi. Sẽ không còn nơi nào khác thích hợp hơn nơi này, một địa thế dễ dàng quan sát khắp nơi, cũng là chỗ dễ kiếm tìm vật thực chi dụng hàng ngày.

Tóm lại, nếu muốn tiếp tục lưu lại đây luyện công, Mạnh Đạt Nhân chỉ còn mỗi hy vọng. Đó là cầu mong hai nhân vật kia mau chóng rời đi, đừng nán ná ở đây, chọn nơi khác làm nơi đùa giỡn bốn cọt.

Và với tâm trạng vừa có này, cũng là lẽ thường tình, Mạnh Đạt Nhân buộc phải đôi mắt nhìn chăm chú vào hai bóng nhân ảnh ở dưới kia.

Hai bóng nhân ảnh vẫn như hồ điệp xuyên hoa, chạy đi chạy lại giữa trùng trùng những tảng đá.

Mạnh Đạt Nhân chép miệng, hai nhân vật đó có thừa thời gian đến vậy sao, thừa đến nỗi không biết phải làm gì đành đưa đến đây để chơi trò rượt đuổi?

Nhìn thêm một lúc nữa, Mạnh Đạt Nhân phải ngấm ngầm thở dài, cứ đà này muốn hai nhân vật nọ ngừng việc đuổi nhau có lẽ phải còn lâu. Và như vậy, hai nhân vật nọ chỉ vô tình phí phạm thời gian đang thật sự cần thiết của Mạnh Đạt Nhân.

Chán nản, Mạnh Đạt Nhân nhắm mắt lại cố dùng định lực để xua bỏ những hình ảnh vừa thấy ra khỏi tâm trí. Hãy xem như không có họ ở đây, Mạnh Đạt Nhân tự nhủ như thế.

Bằng biện pháp này, đôi lúc Mạnh Đạt Nhân ngỡ đã đạt được mục đích.

Tuy nhiên thỉnh thoảng cảnh rượt đuổi lại lớn vồn xuất hiện trong tâm trí Mạnh Đạt Nhân, khiến mạch nghĩ của Mạnh Đạt Nhân liên quan đến những công phu thất truyền phải gián đoạn.

Cứ thế, hình ảnh của những dấu vết võ học lâu lâu cũng bị cảnh rượt đuổi xen vào làm rối tung cả lên. Điều này càng làm cho Mạnh Đạt Nhân khó chịu.

Một lần hai lần rồi năm bảy lần, càng về sau cảnh rượt đuổi càng làm cho Mạnh Đạt Nhân dễ phân tâm. Đến nỗi, dường như có một lần nào đó, Mạnh Đạt Nhân do quá phân tâm đã khiến cho hình ảnh của những dấu vết võ học tuy đã khắc sâu trong tâm khảm nhưng không hiểu sao lại nhòe đi và trộn lẫn vào nhau, không có dấu vết nào hiện ra riêng biệt so với những dấu vết còn lại.

Mức độ khó chịu tăng cao, Mạnh Đạt Nhân bực tức mở cả hai mắt ra. Hai nhân vật nọ vẫn rượt đuổi, cứ như họ xem đây là địa điểm không người, họ muốn làm gì tùy họ.

Mạnh Đạt Nhân đứng lên, phải nghĩ cách đuổi họ đi nếu muốn tiếp tục lưu lại đây tham luyện công phu.

Tuy chưa nghĩ được cách nào khả thi nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn men theo triền núi, lẩn khuất giữa những khối đá chông chát, tiến dần xuống phía hai nhân vật đang rượt đuổi giỡn cợt.

Càng đi xuống dưới hình ảnh về nhân dạng hai nhân vật nọ càng rõ dần trong mục quang của Mạnh Đạt Nhân.

Họ gồm một nam một nữ. Vậy là đủ lý do để giải thích tại sao đôi nam nữ này sau một lúc lâu vẫn tỏ ra hứng thú với trò rượt đuổi. Một trò chơi quá cũ kỹ so với nhiều người nhưng vẫn là mới mẻ đối với đôi nam thanh nữ lịch đang độ tuổi huyết khí phương cương.

Mạnh Đạt Nhân cũng đang độ tuổi này, đừng làm mất nhã hứng của họ, Mạnh Đạt Nhân nghĩ như thế và dừng lại.

Chợt Mạnh Đạt Nhân nhận ra không phải nam nhân rượt đuổi nữ nhân như lẽ thường phải vậy. Mà là nữ đuổi nam, một điều hiếm thấy nếu không muốn nói là kỳ lạ. Mạnh Đạt Nhân đành tìm cách xuống gần hơn. A ! Đôi nam nữ đã cao niên, không phải độ tuổi đương xuân như Mạnh Đạt Nhân từng nghĩ.

Vậy là cuộc rượt đuổi đã mang ý nghĩa khác, không còn là đùa giỡn nữa. Khoảng cách vẫn còn xa, ngoài năm mươi trượng đâu phải ít, khiến Mạnh Đạt Nhân nếu muốn nhìn rõ diện mạo của cả hai phải tiến xuống thêm nữa.

Khoảng cách thu ngắn dần, càng lúc càng cho Mạnh Đạt Nhân có một nhận định : cuộc rượt đuổi dần biến thành truy đuổi.

Nữ nhân truy đuổi nam nhân.

Nam nhân tận lực bình sinh, hết lách qua lách lại, thì vòng tới vòng lui, tìm đủ cách để thoát sự truy đuổi quá ráo riết của nữ nhân.

Đến lúc này thì Mạnh Đạt Nhân mới nhìn rõ cách thức di chuyển của cả hai. Nếu nam nhân vừa lợi dụng địa hình vừa nhờ có thân pháp đủ khinh linh để bất ngờ có những di chuyển ngoặt ngoẹo lắt léo thì nữ nhân lại ý trượng vào thân pháp và bộ pháp ảo diệu để cố đón đầu hoặc truy đuổi bén gót nam nhân.

Họ là hai cao thủ thượng thặng.

Mạnh Đạt Nhân gật gù, tiến xuống gần hơn.

Và khi đạt khoảng cách đủ gần, nêu diện mạo của nam nhân đối với Mạnh Đạt Nhân xa lạ thì gương mặt của nữ nhân lại quá quen thuộc, Mạnh Đạt Nhân chững lại với tiếng kêu thâm :

"Là mụ Cổ Mỹ Kỳ ? Mụ đã đến đây, liệu những nhân vật thuộc nhị viện nhị cung khác có xuất hiện ? Mà mụ đuổi theo ai kia ? Là người của các phái hay của Thần Môn ? Không được ! Ngay bây giờ nếu ta hiện thân có khác nào tự cáo tri đến mọi người, rằng Mạnh Đạt Nhân ta đang ẩn náu ở đây ? Sẽ là bất trí nếu ta để mọi người phát hiện. Và hậu quả sẽ có rất nhiều

người vì nghĩ ta đang giữ bí kíp Vạn Lưu ắt kéo cả đến. Tốt nhất, ta nên lánh mặt thì hơn."

Mạnh Đạt Nhân tìm chỗ lánh mặt thật.

Thế nhưng, lẽ thường tình là như vậy, tuy đã lánh mặt và không thể tiếp tục dõi nhìn cuộc truy đuổi, nhưng vì muốn biết mục Cổ Mỹ Kỳ đang truy đuổi ai nên Mạnh Đạt Nhân vẫn quan tâm.

Không nhìn thì nghe, Mạnh Đạt Nhân vội vận dụng bí thuật Địa Thính của Thần Môn.

Thiên Niên Hà Thủ Ô vậy là có dịp minh chứng công năng diệu dụng của loại dược vật quý hiếm.

Và hiện giờ, với khoảng cách xấp xỉ ba mươi trượng, nếu trước kia Mạnh Đạt Nhân cần phải biết rõ mạch chuyện đang diễn ra mới có thể nghe loáng thoáng một đôi lời đối thoại của nhân vật nào đó ở khoảng cách đó, thì lúc này do nội lực đã tăng cao nên Mạnh Đạt Nhân vẫn dễ dàng nghe, hiểu những gì hai nhân vật đang truy đuổi kia phát thoại.

Một câu nói trong hơi thở đứt quãng vì mệt của mục Cổ Mỹ Kỳ làm Mạnh Đạt Nhân bàng hoàng :

- Người của nhị viện nhị cung đang ráo riết truy lùng ngươi, Tôn Bằng. Ngươi phải biết thức thời chứ ? Hãy tỏ rõ thành ý của ngươi đối với ta như ta đã nói rõ thành ý. Ta và ngươi sẽ là một đôi hảo phu phụ, ngươi thích như thế mà ? Ta đã trao thân cho ngươi, đâu phải ta không muốn cùng ngươi trở thành phu phụ ?

Chỉ tại ngươi vẫn giữ kẽ với ta, không nói hết những gì ngươi đang giữ kín trong lòng cho ta biết. Nào, hãy ngoan ngoãn theo ta về Hắc Thạch Đảo, chúng ta sẽ cùng nhau trao đổi những bí mật. Thôi nào !

Mạnh Đạt Nhân vội len lén đưa mắt nhìn ra.

Thật lạ, sao mục Cổ Mỹ Kỳ gọi người có diện mạo xa lạ kia là Tôn Bằng ? Là một Tôn Bằng nào khác, đâu phải là Tôn Bằng từng được Mạnh Đạt Nhân xem là đại cứu ?

Nhân vật nọ không phủ nhận danh xưng Tôn Bằng do mục Cổ Mỹ Kỳ vừa gọi. Y cười khùng khục :

- Nếu đã là hảo phu thê sao mục cứ năm lần bảy lượt dò hỏi chuyện tư sự của ta ? Mục đừng nghĩ ta là kẻ khờ dại. Hai mươi năm trước, nếu ta có tỏ ý thích mục thì đó là do ta muốn khuây khỏa đôi chút để tạm quên đi nỗi phiền muộn trong lòng. Phải chi lúc đó mục thực sự coi trọng ta, chịu truyền thụ một ít võ công của mục cho ta thì bấy lâu nay ta đâu chịu cảnh vò võ một mình ? Mục không tốt với ta, mục đã xem thường ta. Vậy thì lúc này mục đừng trách sao ta vẫn giữ kẽ với mục. Ha... ha...

Mục Cổ Mỹ Kỳ vẫn cố tìm cách bắt giữ Tôn Bằng :

- Sao ngươi không tự trách ngươi, lại quay ra trách ta ? Không phải lúc đó ngươi ở bên ta nhưng vẫn cứ tư tưởng ả tiện nhân thói tha đó sao ? Đã vậy, khi ta khuyên ngươi nên cùng ta tham luyện quyền di học do ta tình cờ có

được, người cứ nằng nặc bảo đó chỉ là việc làm phí công. Rồi lại bảo người chưa có căn cơ võ học nên khó thể tham luyện. Kỳ thực, đó chỉ là cớ để người bỏ ta lại một mình, tìm cách bám mãi theo ả tiện nhân vẫn luôn xem người là bào huynh. Đâu phải ta không coi trọng người ?

- Mụ chớ lảm lời ngụy biện ! Nếu thật sự mụ coi trọng ta thì ít nào mụ cũng phải hiểu tâm nguyện ta. Đằng này tuy mụ hiểu nhưng mụ lại cố tình làm ta tuyệt vọng. Sao mụ không lưu mạng ả lại, chí ít là nửa canh giờ cho ta tận hưởng ? Có phải mụ đã ghen ? Vì ghen nên mụ không muốn ta gần gũi ai ngoài mụ ? Mụ có nhớ ta đã bảo mụ bao nhiêu lần không ? Ta đã bảo, rằng ta đã từ yêu chuyển sang hận, rằng ta chỉ muốn báo hận ả đã không đoái hoài đến ta, cam tâm bỏ ta để nhận lời lấy một gã thư sinh bạc nhược. Sao mụ không cho ta có dịp báo hận ?

- Tôn Bằng ! Người đừng tưởng ta không biết những hành vi căm thù của người. Người vẫn có cách báo hận của người. Ta nói như thế có đúng không ?

- Mụ biết gì chứ ?

- Ha... ha... ! Muốn người không biết thì đừng làm. Ta thật không ngờ người lại có đờm lược để làm điều đó !

- Ta đã làm gì nào ?

- Người muốn ta nói rõ ? Được, vậy thì ta nói, người đừng nghĩ ta là người ngại miệng. Nay nhé, đâu phải người chỉ một lần làm nhục người đã chết ? Đồng ý, ta vì cay cú nên có lỡ nặng tay với ả. Nhưng đâu bằng người, đối với người đã chết như ả, người đâu chịu buông tha ? Thế nào, người có muốn ta nói rõ hơn không ? Ha... ha...

- Sao mụ biết ta đã... đã cưỡng bức ả lúc thi thể ả hãy còn nóng ấm ?

- Người không ngờ phải không ? Yên tâm đi, may cho người là ta không chân mực sờ thị. Bằng không, ta đã vì tởm lợm quyết không cùng người thân cận. Có người nhìn thấy và người đó nói cho ta biết.

- Có người nhìn thấy ư ? Ai ?

- Ha.. ha... ! Người sợ tin này truyền ra ngoài chớ gì ? Vậy thì dễ thôi ! Tuy người đã chết nhưng vẫn có ta là người biết chuyện. Nếu người không ngoan ngoãn quay trở lại Hắc Thạch Đảo cùng ta, đừng trách ta đem chuyện này nói cho mọi người biết.

Lời hăm dọa của mụ Cổ Mỹ Kỳ lập tức kiến hiệu. Nhân vật cũng có tính danh là Tôn Bằng đành dừng lại.

Y đưa tay vuốt dài theo mặt, chủ ý là lau những giọt mồ hôi đã xuất hiện quá nhiều sau một lúc lâu chi tri cuộc rượt đuổi. Và y nài nỉ mụ Cổ Mỹ Kỳ :

- Ta biết mụ sẽ không để lộ chuyện này ra. Nhưng ta sẽ yên tâm hơn nếu mụ cho ta biết ai đã nhìn thấy hành vi... hành vi tội tộ của ta ?

Mụ Cổ Mỹ Kỳ đắc ý :

- Vì người đã căn dặn ta phải nhẹ tay nên thật không may, trượng phu của ả lúc đó vẫn còn sống. Chính gã đã nhìn thấy. Sau đó, nhờ bất ngờ quay lại,

ta nghe gã gào khóc bên thi thể phu nhân gã, vậy là ta biết rõ chuyện gì đã xảy ra.

- Và mục đã hạ thủ gã ?

Mục lắc đầu :

- Không phải ta ! Mà là một nhân vật che kín diện mạo. Chính nhân vật này sau khi hạ thủ đã mò tìm vật gì đó trong người gã.

Nhân vật nọ sững sốt, lại dùng ống tay áo lau thật kỹ diện mạo :

- Vậy thì đúng rồi ! Đích thị đã kịp lấy đi quyển cổ thư trước ta.

Mạnh Đạt Nhân thập phần bàng hoàng. Nếu hai chữ cổ thì là chưa đủ lý do cho Mạnh Đạt Nhân bàng hoàng thì sau hai lượt lau mặt của nhân vật kia, lần sau kỹ hơn lần trước, một diện mạo cực kỳ quen thuộc liền hiện ngay trong mắt Mạnh Đạt Nhân.

Mạnh Đạt Nhân đứng bật dậy từ chỗ nấp, miệng kêu lên thật to :

- Lão... thật vô sỉ ! Ông cho ta bao năm dài vẫn gọi lão là đại cứu !

Nhân vật có tên là Tôn Bằng, với diện mạo thật sự của một Tôn Bằng mà Mạnh Đạt Nhân từng biết cũng tỏ ra sững sốt :

- Mạnh Đạt Nhân ! Người vẫn chưa chết ?

Riêng mục Cổ Mỹ Kỳ bỗng cười sằng sặc.

Hết chương 19